

F. Golar:

Pesem o liščku.

Kot dleto v kraške skale
v spomin se je zajédlo —

Gora v strupenih dimih in ognju,
toča železna iz črnega šuma —
groš se odpira pred mano grmeči,
ptič smrtonosec je kamen brenčeči —
temen in divji sem kakor iz uma.

In zagledal sem tebe,
moj solnčni vrt —
rosna pomlad te je rožno objela
z jabolčnim cvetjem, in češnja prebela
drhti vsa polna čebelic in petja,
in stara se hruška blesti mladoletja,
kot deklica se zagrnila v snežni je prt.

Lišček imel je gnezdo v grmovju
nizko pri tleh, iz maha spleteno,
verno gojil je v zelenem domovju
svoj žametni rod
in ljubeče razgrinjal
kožušček nad njim
in se ves izpreminjal
kot mavrica. Polna jih zibka je bila —
v tenčico zlato povitih,
kot s solnčnim bliščem oblitih.
Že so jim rasla nežna krila,
in očesca, zrnca črna,
so se bleščala,
in sapica jim je pihljala vonjave
iz gloga in šmarnic ponižnih s planjave.

Nad sinjim gozdnim se vencem preliva
 jutranja zarja kot mleko srebrno,
 in škrjančki so že pred blestečimi
 durmi, kjer stvarnik prebiva —
 Vriskajo, kličejo: „Vstani, ljubi Bog, vstani
 in poglej, kako raste pšenica,
 lilijo belo poglej na poljani,
 ali šla je k maši naša Marica?“

Skoro bi jutro zamudil —
 in liščkov še nisem pozdravil,
 za slovo jih bom danes poljubil.
 Mogoče so godni, prelepo popisani,
 mogoče se kmalu izpeljejo —
 že vstajajo, na pot se napravljajo,
 treba se bo posloviti:
 zbogom liščki moji!
 Veseli hodite po logih in gajih
 in v zori namakajte kljunčke
 in mislite name na lepih rajih —
 o, dajte se vrniti!
 Gostoljubno vas sprejmem
 v najlepši grmiček,
 kjer je senčica hladna,
 in rožnat vršiček.

Brez sape, brez diha sem pri gnezdu,
 in v njem leži v pisanem svitku
 mrzel gad.

